

[Hans Hansen (Rørby).]

afgift til, bliver 38 Øre fra Fabrik. Detailprisen i Butikkerne er i Øjeblikket 44 Øre pr. kg. Købmændene er i Virkeligheden ikke handlende, men kun en Slags Statsbrugsforeningsuddelere, idet de uddeler Sukkeret til en Pris, der er fastsat af Staten. Naar Handelsministeren siger, at det indførte Sukkers Pris er 10 Øre pr. kg, og Raffineringsudgiften udgør 4 Øre pr. kg, bliver der en Difference; da Forbruget er 180 Mill. kg, bliver det uden Hensyn til, hvor meget Staten faar i Kraft af Toldlovene, 43 Mill. Kr. om Aaret.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 76 Stemmer mod 5, medens 31 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lovgivningen om sønderjyske Krigsinvalidler.

Forhandlingen genoptoges.

Socialministeren (Steincke): Idet jeg i det store og hele kan takke for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, skal jeg under Hensyn til de flere tidligere Diskussioner om samme Emne, der har fundet Sted her i det høje Ting, indskrænke mig til forholdsvis korte Svar til de ærede Ordførere.

Den ærede Ordfører for Venstre (Chr. Ernst Christensen) gjorde opmærksom paa formentlige Inkonsekvenser som Følge af den i Lovforslagets § 1 foreslaaede Affattelse af Lovens § 21 a, Nr. 3, sammenholdt med forskellige andre Bestemmelser i Loven. Dette Forhold er jo af saa speciel Karakter, at jeg mener det rigtigst at sige, at den nærmere Drøftelse heraf bør foregaa i Udvalget. Jeg er naturligvis meget villig til at undersøge, om saadanne Inkonsekvenser er til Stede.

Den ærede konservative Ordfører (Lorentzen) henviste først til Bestemmelsen i Lovforslagets § 8 om Beskæftigelse af Krigsinvalidler og sagde, at han vilde lægge Vægt paa, at § 8 først og fremmest tog

Sigte paa Invalidenævnets Kontor. Ja, det har jeg ikke noget imod, men hvis man ikke naar videre med Beskæftigelsen, end hvad Invalidenævnets Kontor kan optage, maa jeg sige, at vi næsten kunde undvære § 8. Jeg vil dog gaa ud fra, at det vil være muligt ved Benyttelse af Invalidforsikringsrettens Bistand at naa noget videre.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører Hr. Schmidt, at jeg ikke rigtig forstod, hvad han mente med, at han vilde have udvidet Beskæftigelsen saaledes som i forskellige andre Lande. Er det det ærede Medlemes Mening, at man ligefrem skal indføre en Pligt for Arbejdsgiverne til at beskæftige Invaliderne? Jeg har været inde paa Tanken, men jeg tror ikke, Mentaliteten her i Landet er saadan, at denne Fremgangsmaade vilde være heldig, hverken set fra Arbejdsgiverens Synspunkt eller fra andre Synspunkter, og derfor er jeg standset ved den Bestemmelse, at man benytter de Regler, vi i øvrigt har indført om Beskæftigelse af Invaliderne. Jeg indrømmer, at denne Ordning i sig selv ikke er videre betryggende, men det skyldes, at der i al Almindelighed hos Arbejdsgiverne er en overdreven Tilbageholdenhed over for Beskæftigelse af Invalidler. Det er ikke gaet op for de danske Arbejdsgivere i samme Udstrækning som for Arbejdsgiverne forskellige andre Steder, hvor man efter Krigen har haft Invalidler i stort Tal, at det virkelig er muligt at finde egnet Beskæftigelse for Invalidler i langt større Udstrækning, end man paa Forhaand tror, saaledes at de kan udføre det paagældende Arbejde som 100 pCt. s Arbejdere. Men jeg har altid interesseret mig for dette Problem, og jeg vil naturligvis ogsaa gøre, hvad jeg kan, for at Bestemmelsen i § 8 kan faa Betydning, ikke mindst, naar det gælder de sønderjyske Krigsinvalidler.

Den ærede konservative Ordfører og sammen med ham den ærede Ordfører for Kommunerne (Munch-Petersen) og den ærede Ordfører Hr. Schmidt var inde paa det gamle Spørgsmaal om Indførelse af offentlig og mundtlig Procedure. Om dette Problem har jeg udtalt mig flere Gange, og jeg er ikke i Stand til at sige noget nyt. Det afgørende for mig til at modsætte mig Kravet derom er jo ikke Hensynet til Invalidernes Person, saaledes som det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen sagde, for det kunde man selvfølgelig komme ud over ved at anvende den Fremgangsmaade, det ærede Medlem antydede. Nej, det afgørende er den Konsekvens, som en saadan Ordning